

Den højtærede Komite drager stærkt til Fjells mod Lovforslagets Afstillelse mellem 2 Grader i Sundhedstilstanden af Rød, svarende til det nugældende blåa og sorte Stempel, og hævder, at hvad der vrages til udenlandsk Brug heller ikke kan være godt nok til Indlandet. Det synes dog at være let forstaaeligt, at der foruden Rød, der maa anses for ubetinget sundt, saaledes at det uden Skade kunde nydes i raa Tilstand, findes en ret betydelig Mængde Rød, som vel ikke kan kaldes fuldkommen sundt, men heller ikke ubetinget sundhedsfarligt, og som maa kunne nydes uden Risiko i kogt eller stegt Tilstand. Rød af denne Art har man ment ikke at burde tillade udført, idet man ikke kunde forsvare at gøre dette uden at forsyne Rødet med et Mærke, der antydede denne kun betingelsesvis Anvendelighed, og man kunde da være sikker paa, at intet fremmed Land vilde modtage det. Der ses derimod ikke at være Grund til over for det indenlandske Forbrug paa en Gang at opstille helt andre Fordringer end de i en Mærkelig hædvundne. Sligt Rød forhandles jo overalt her i Landet, hvor der findes ordnet Kontrol, under særligt Mærke, der indeholder en Paamindelse til Køberen om, at Varen bør underkastes en grundig Behandling.

Komiteens Forslag til en Ordning af hele Rødkontrolspørgsmaalet er unøgtelig meget simpelt, og hvis det var lige saa godt som simpelt, maatte vi, der et helt Aar igennem have overvejet dette Spørgsmaal, egentlig flamme os over, at vi ikke have kunnet finde paa en saa simpel Løsning. Men det er desværre ikke godt.

Den bedste og egentlig den eneste helt gode Kontrol er den, der udføres paa et Slagtehus, hvor man undersøger saavel det levende som det slagtede Dyr med samtlige Indvolde. Meget mindre god er Kontrollen med indført Rød, der dog har de vigtigste Organer hængende ved eller følgende med Kroppen; flettest er Kontrollen med indført Rød uden Indvolde. Og nu foreslår Komiteen at gøre en saadan „kommunal Indførselskontrol“ — som det synes endog uden Organledsagelse, idet der tales om Kontrol med Spæk, Brystflæsk, Skinker og Bove — til væsentligst Grundlag for hele Ordningen!

For Indlandets Bedkommende er det umuligt at gennemføre Slagtehuskontrol med alt Rød. Man kunde ganske vist tænke sig indført Kontrol med al Slagtning over hele Landet, saaledes som det paataenkes i Thykland, men en saadan Kontrol vilde ingenlunde blive af samme Værdi som den, der finder Sted i et velordnet Slagtehus, idet den for en meget stor Del maatte udføres af Lægmand og ikke af fagligt uddannede Dyr-læger. Forfælske Forhold, der findes nærmere udviklede i Kommissionens Betænkning, have gjort, at man for Tiden ikke mener at kunne tænke paa Indførelsen af en saadan almindelig Rødkontrol. Man har maattet indskrænke sig til at udvilde videre de Forhold, der allerede eksistere her i Landet, nemlig en ordnet kommunal Kontrol i Byerne, bestaaende dels i Tilsyn med selve den i Byerne stedfindende Slagtning (i offentlige eller private Slagterier), dels i Tilsyn med Rød, der indføres fra Landet. Denne Tilførsel kan ikke udelukkes, og man søger da at gøre Kontrollen med den saa god som mulig ved at forlange vedhængende Organer, men man har derved ingenlunde tillagt den samme Værdi som Slagtehuskontrollen. Endnu mindre gælder dette om Kontrol med indført Rød uden Indvolde, saaledes som man har ment det nødvendigt for Kjøbenhavns Bedkommende at tolerere med Hensyn til Svin, saa længe Kommunalbestyrelsen her ikke selv slutter sig til Sundhedskommissionens Forslag om ogsaa for disse Dyrs Bedkommende at fordre en mere betryggende Ordning — hvad jeg haaber inden lang Tid vil ske. (I øvrigt vilde Spørgsmaalet om Svinekontrollen formentlig naturligt løses derved, at en Del af de til Kjøbenhavn bestemte Svin slagtedes paa det offentlige Slagtehus og andre paa de bestaaende Slagterier).

Naar Talen er om Kontrol med vor Udførsel, skulde man synes, at alle maatte kunne enes om at ønske denne saa god som mulig. Vilde vi sikre os et godt Marked for vort Rød, maa vi passe paa, at der ikke affendes Varer, der ikke kunne staa for en streng Kritik. At en saadan venter os i Udlandet er jo bitterligt allerede nu, og man kan være sikker paa, at de sanitære Fordringer ikke vilde formindskes, men tværtimod stige i de nærmeste Tider. Det beset turde Handelsstanden være lige saa interesseret som Landbruget i Bestræbelserne for at imødekomme Udlandets Krav og for at undgaa Lukning eller Besværliggørelse af Markedet. Men saa bør den heller ikke finde det urimeligt, at man foreslår strengere Kontrol med det, der skal udføres, end med det, som vi beholde herhjemme.

Dette gælder ogsaa i fuldt Maal om vor Pølseindustri. Skulle vi kunne gøre os Haab om at opretholde og udvide det udenlandske Marked for denne opblom-